

kræves for at kunne søge et Embede, blive lovbestemt. Vi anse det for urigtigt, at Fastfættelsen heraf overlades til Administrationen, ligesom vi ogsaa formene, at man ikke bør blive staaende ved de Regler, som hidtil have været gjældende. Dette sidste er det, der foreslaas i det af Flertallet understøttede Forslag. Flertallet vil, at man skal blive staaende ved de Regler, som for mange Aar siden ere fastsatte af Administrationen, men som jo ere givne under ganske andre Forhold, og i mange Henseender ere usyldestgjørende, i Særdeleshed naar man gaar over fra absolut Kaldeelse af Kongen til et Valg, hvorpaa Menighedene have betydelig Indflydelse. Det er muligt, at det Forslag, som findes i den af Mintretallet foreslaaede ny § 2, kunde trænge til nogen yderligere Behandling, og hvis det er Tilfældet, vilde det upaatvivlelig være heldigt, om Alle vilde yde deres Bidrag dertil; men vi have under alle Omstændigheder ment, at det var rigtigt og naturligt, at saadanne almindelige og upersonlige Ansøgnings Betingelser, som vel kunne bedømmes af Administrationen, men ogsaa af den lovgivende Magt, bestemmes ved Lov og ikke af Administrationen alene. Naar vi derimod i § 1 have foreslaaet, at Inddelingen af Embederne skal ske ved kongelig Anordning i tre Klasser, er det fordi vi ikke kunne indse, at det er praktisk muligt i Diebliffet ved Lov at foretage en fornuftmæssig Fordeling af de meget forskellige og Lønningsforandringer underkastede Præsteembeder; i saa Henseende trænge vi uregelmæssigt til først at have en Lønningslov. Saa snart en Lønningslov kan gjenføres, vil man i den kunne optage de nødvendige Bestemmelser — man har jo hidtil fra alle Sider tænkt sig 3 Klasser af Embeder — og dermed vil Administrationens Myndighed paa dette Omraade være ophørt. Indtil dette Tidspunkt er det af forskellige Grunde umuligt for Rigsdagen at gienngaa og bedømme alle de Enkeltheder, som maa tages i Betragtning ved Hensørelsen af Embederne til den ene eller anden Klasse. Det er Noget, man fornuftigtvis maa overlade til Administrationen. Men nære erede Færrer en anden Anskuelse, nu vel! lad os da prøve derpaa, det er da Noget, som man maasse kunde komme til Overenskomst om. Forskjellen mellem de to Medlemmer af Mindretallet og det ene Medlem, som har foreslaaet at give Paragraferne 1 og 2 et noget andet Indhold, er den, jeg har tilladt mig at udhæve, at han, fra et vist Synspunkt betragtet, staar Flertallet nærmere idet han ikke vil have disse Forhold ordnede ved Lov, men ønsker dem ordnede af Administrationen. — En anden Forskjel i Flertallets og Mindretallets Forslag, som jeg ogsaa blot vil nævne, er Bestemmelsen i Flertallets § 8, hvor der er indsat den Forordning, at mindst Halvdelen af Vælgerne „skal have deltaget i Valget“. Det er en Bestemmelse, som forekommer os meget uklar, og som vi dernæst ikke

have kunnet forstaa er rigtig. Den er uklar. Thi hvad vil det sige „at have deltaget i Valg-handlingen“? Vil det sige at have afgivet sin Stemme eller kun at have været tilstede ved Valg-handlingen? og dersom Afgivelse af Stemme fordrer, vil det da sige, at denne skal være afgiven ved det endelige Valg, eller er det tilstrækkeligt, at Vælgeren har afgivet sin Stemme een Gang? Der kan jo let blive gjentagne Afstemninger, inden Valg-handlingen kan sluttes, og Spørgsmaalet bliver altsaa, hvorledes skal det, at have afgivet sin Stemme, forstås? Men Hovedsagen er dog, at det synes aldeles urigtigt at indføre en sliq Bestemmelse, thi den fører ikke til Andet end til at berøve den ene Vælger sin Ret, fordi en anden ikke vil bruge sin. Det er Noget, som man ogsaa, saavidt jeg veed, hidtil ikke har kjendt nogetsteds, at man kræver, at den Enes Ret fuldstændig skal falde bort, fordi den Anden ikke vil benytte sin; man har tværtimod været enig om at give Alle en Ret, som ingen Anden vilkaarlig kan berøve ham; det afhænger da af hver Enkelt selv, om han vil bruge sin Ret eller ikke. — En tredie Forskjel findes i Flertallets § 10, hvor det vil have optaget en Bestemmelse om, at der skal træffes særlige Foranstaltninger til, at en lignende Lov kan gjenføres paa Færøerne, idet man dog indser, at denne Lov ikke kan bruges der. Det forekommer os at være en mærkkelig Bestemmelse. Naar det indrømmes, at den foreliggende Lov ikke kan bruges paa Færøerne, og man samtidig ikke kan paavise uogensomhelst Form for en Lov, som hensigtsmæssigt kan bruges der, er det da ikke høist mærkkeligt, uden nogen Nødvendighed strax at ville fastsætte, at der dog skal gives en saadan Lov. Kan man engang i Liden finde en Form, under hvilken der kan gives Menighedene paa Færøerne Delagtighed i Præstevalget, kan Sagen jo lige godt gjenføres der, hvad enten en sliq Bestemmelse staar i denne Lov eller ikke. Men sæt, at en saadan Form ikke findes, er det da passende, at man har vedtaget en Lovbestemmelse, som ikke kan opfyldes. — Den erede Ordfører mente, at det var en besynderlig Udtalelse i Mindretallets Betænkning, naar det siges, at $\frac{1}{3}$ af Udvalget kan komme til at udøve en afgjørende Indflydelse paa Valget. Dette er jo dog aldeles klart, naar man tænker sig Udvalget delt paa en saadan Maade i tre Dele, at enhver af disse kan komme til at indstille sin Kandidat. Naar der nemlig i Menigheden er, som det ikke sjælden er Tilfældet, tre forskellige religiøse Afstygninger, een, som jeg vil kalde den grundtvigianiske Retning, een, som jeg vil kalde den pietistiske Retning, og een, som nærmest slutter sig til det, der hidtil har været mest udbredt, som man maasse derfor kan kalde den orthodoxe Retning, saa vil det ofte kunne ske, at disse tre forskellige Retninger hver kunne faae saamange Medlemmer ind i Udvalget, at det lykkes hver at sætte sin Kandidat igjennem ved Indstillingen til den endelige